

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Z. K.**, zast. Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 477/20, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, 110 00 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2013, sp. zn. S-MHMP-475269/2013/OZP-V-534/R-167/Bor,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru životního prostředí, ze dne 8. 11. 2013, sp. zn. S-MHMP-475269/2013/OZP-V-534/R-167/Bor, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 456,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Viktora Klímy, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jakož i rozhodnutí Úřadu městské části Praha 22, odboru výstavby, (dále jen „stavební úřad“). Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl pro nepřipustnost odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 26. 4. 2013, čj. P22 1909/2013 OV 05, sp. zn. MC22 312/2013 OV 05, kterým bylo hlavnímu městu Praze, zastoupenému Pražskou vodohospodářskou společností a.s., vydáno povolení ke stavbě vodního díla „Připojení ČS Uhřetěves IV a XIX, Praha 22“.

Žalobce v žalobě uvedl, že je vlastníkem 48 pozemků specifikovaných na LV č. 131, v k. ú. Křeslice, obec Praha, přes které protéká strouha, tzv. „vodní tok Dobrá voda“, do níž

již v současnosti vtékají odpadní vody z příkopu neznámého původu, který vede od budovy Čerpací stanice odpadních vod IV v ulici Františka Diviše v Uhříněvsi (dále jen „čerpací stanice IV“). Přítoku odpadních vod na pozemky žalobce napomáhá též skutečnost, že se v okolí čerpací stanice IV, uvedeného příkopu a strouhy nachází nepropustná zemina, neumožňující ani částečnou likvidaci vod vsakem. Již současný odtok splaškové kanalizace z čerpací stanice IV na okolní pozemky je dle žalobce v rozporu se zákonem č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), a vyhláškou hlavního města Prahy č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, (dále jen „vyhláška č. 26/1999 Sb.“). Vzhledem k tomu, že účelem předmětných staveb má být rozšíření akumulčních nádrží a přepojení odvodu splaškových vod z území Prahy 22 do povodí Ústřední čistírny odpadních vod, zapříčiní realizace stavby zvýšený odtok znečištěné vody na okolní pozemky.

Žalobce namítl, že v rozhodnutích správních orgánů byla nedostatečně řešena otázka přepadu splaškové kanalizace do okolí čerpací stanice IV; neřešilo se, kam splašková kanalizace ústí, v jaké kvalitě a jaký dopad bude mít na množství tohoto odtoku významné zvětšení akumulčních nádrží. Z výslovně vyjádřené nutnosti nahradit nefunkční opevnění přepadu novým opevněním lze dovodit, že žalovaný musel být se zvýšeným odtokem splaškové kanalizace srozuměn. Jeho srozumění vyplývá též z vyjádření správce vodního toku Dobrá voda. Podle žalobce nelze pokládat za správný závěr žalovaného, že žalobce nemůže být napadeným rozhodnutím na svých právech dotčen, a není tedy účastníkem správního řízení. Sám žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí připouští, že k zásahu do práv žalobce může dojít.

Žalobce zdůraznil, že podmínky rozhodnutí o umístění předmětné stavby obsahují nesouladné určení rozměrů akumulčních nádrží čerpacích stanic IV a XIX oproti rozhodnutí o povolení stavby; rozměry nádrží jsou totiž v posledně jmenovaném rozhodnutí zjevně jiné a mnohdy dokonce větší. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že se s ohledem na celkové parametry stavby jedná o odchylky nevýznamné. Napadené rozhodnutí tak dle žalobce posvěcuje nezákonné stavební povolení, které umožňuje realizaci stavby v odlišných parametrech, než jaké byly předmětem územního řízení. Žalobci tak byla upřena jeho procesní práva v rámci stavebního (vodoprávního) řízení.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce dovozuje z ustanovení § 109 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dle něhož k účastenství postačuje samotná potencialita přímého dotčení pozemků v jeho vlastnictví. S poukazem na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu žalobce dovodil, že pojmy soused (resp. účastník) a přímé dotčení se mají vykládat extenzivně. Žalobce je proto přesvědčen, že jeho účastenství je založeno i za situace, kdy jeho pozemky přímo nesousedí s pozemky, na nichž mají být umístěny předmětné stavby, je-li prokázáno, že pozemky žalobce mohou být těmito stavbami přímo dotčeny. Za přímé dotčení lze dle § 127 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „občanský zákoník z roku 1964“), pokládat též imise spočívající v přítoku znečištěné splaškové kanalizace čerpací stanice IV na pozemky žalobce. Nedošlo k naplnění předpokladů v ustanovení § 12 zákona o vodovodech a kanalizacích. Podle žalobce lze na nyní projednávaný případ aplikovat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, čj. 9 As 78/2011-69, neboť i v nyní posuzovaném případě dojde stavbou vodního díla k ovlivnění kvality a množství vody na pozemcích žalobce.

Žalobce podotkl, že dle zápisů z knihovních vložek pozemkových knih od roku 1890, dle katastru nemovitostí nebo platného územního plánu hlavního města Prahy není v předmětné lokalitě žádný „potok Dobrá voda“, resp. jiný vodní tok evidován. Stavební úřad

však na tento potok ve svém rozhodnutí odkazoval v části SO.A7 – obnova zpevnění přepadu do potoka.

Žalobce dále namítal, že zahájení stavebního řízení i rozhodnutí o povolení stavby mělo být oznámeno vyvěšením nejen na úřední desce Úřadu městské části Praha 22 – Uhřetěves, ale též na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice, a to podle § 112 odst. 1 a § 115 odst. 5 stavebního zákona. Jelikož tak učiněno nebylo, byl žalobce a neurčitý okruh dalších osob zkrácen na svých procesních právech. Žalobce poukázal na možný rozpor s ustanovením § 115 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, který spočívá v neoznámení rozhodnutí stavebního úřadu o povolení stavby samotné městské části Praha – Křeslice. Žalobce zdůraznil, že se žalovaný touto námitkou žalobce nevypořádal, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Další pochybení správních orgánů spatřuje žalobce ve skutečnosti, že na jeho podání ze dne 8. 5. 2013, v němž prohlásil, že je účastníkem řízení o vydání předmětného stavebního povolení, nebylo ze strany stavebního úřadu do dne podání žaloby reagováno. Výklad žalovaného (uvedený v napadeném rozhodnutí), dle něhož stavební úřad nemohl postupovat dle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť předmětné podání mu bylo doručeno dne 10. 5. 2013, tj. po vydání rozhodnutí, pokládá žalobce za nesprávný. Je stěžejí obhajitelné, aby stavební úřad na takové podání žádným způsobem nereagoval. Postup stavebního úřadu v rozporu s ustanovením § 28 odst. 1 a dalšími ustanoveními správního řádu se pak promítl i v dalším nesprávném postupu, kdy správní orgán žalobci odepřel zaslání kopie stavebního povolení a kolaudace k čerpacím stanicím IV a XIX s odůvodněním, že žalobce není účastníkem řízení o povolení daných staveb. Správní orgán žalobci požadované dokumenty nakonec poskytl v reakci na žalobcovu žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Žalobce dále poukázal na konkrétní skutečnosti, které uplatnil v odvolacím řízení a s nimiž se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy a navrhl proto soudu, aby žalobu zamítl. Konstatoval, že nemá žádné informace o tom, že by z čerpací stanice IV byly vypouštěny jakékoli odpadní vody, a to ani bezpečnostním přepadem. Dále zdůraznil, že přestože v napadeném rozhodnutí připustil, že za mimořádných okolností odtok odpadních vod bezpečnostním přepadem nastat může, taková situace dosud nenastala, a to ani při povodních. Navíc předmětnou stavbou má dojít k opravě bezpečnostního přepadu, čímž bude možnost teoretického úniku odpadních vod oproti stávajícímu stavu snížena. Dle žalovaného nemohou být práva ani povinnosti žalobce dotčena, neboť pozemky v jeho vlastnictví se nachází ve vzdálenosti cca 1 km od předmětné stavby. K tvrzené neexistenci vodního toku Dobrá voda žalovaný konstatoval, že tento vodní tok je uveden v seznamu drobných vodních toků vydaném opatřením Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 12. 1997 a v opatření Ministerstva lesního a vodního hospodářství ze dne 5. 12. 1986. Podle žalovaného jsou napadenými rozhodnutími správních orgánů dotčeni pouze vlastníci pozemků na území městské části Praha 22 – Uhřetěves, nikoli vlastníci pozemků na území městské části Praha – Křeslice. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný poznamenal, že odvolání žalobce bylo posouzeno jako nepřípustné, a proto se odvolací orgán jednotlivými odvolacími námitkami nezabýval. K otázce účastenství, nesouladného určení rozměrů akumulčních nádrží čerpacích stanic a vypořádání se s podáním žalobce, v němž se prohlásil za účastníka řízení, žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že trvá na všech svých tvrzeních obsažených v žalobě. Z vyjádření žalovaného podle žalobce plyne, že je jeho námitka o zásadním procesním excesu správních orgánů v podobě nezákonného oznámení zahájení stavebního řízení a stavebního povolení důvodná. Žalobce zdůraznil, že svá tvrzení doložil fotografií ze dne 28. 8. 2013. Dále uvedl, že hlavní kanalizační řády, kterými by se měla odvádět zvýšená kapacita přečerpávacích stanic odpadních vod IV a XIX z Uhříněvsi se teprve začaly stavět; z výstavby je započata pouze stavba čerpací stanice v Pitkovicích. Než bude tato stavba dostavěna, může být vedeno nové řízení ve věci povolení stavby vodního díla Přepojení čerpací stanice Uhříněves IV a XIX, Praha 22 a žalovanému nemůže žádná škoda ani zpoždění ve stavbě vzniknout, protože do doby ukončení stavby a zkolaudování Výtlačného řádu Horní Měcholupy – Pitkovice ji nebude mít na co připojit. Žalobce zopakoval, že jeho účastenství v daném stavebním řízení je založeno i za situace, kdy jeho pozemky přímo nesousedí s pozemky umístění předmětných staveb, je-li prokázáno, že tyto pozemky jsou předmětnými stavbami přímo dotčeny. K rozdílným rozměrům akumulčních nádrží žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a doktrinní výklad. Dle žalobce nemůže žádné formální rozhodnutí, navíc o určení správce vodního toku, v racionální společnosti dát vzniknout vodnímu toku bez dalšího.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze ve věci k žádosti žalobce nařídil ústní jednání, konané dne 31. 5. 2017, při němž oba účastníci setrvali na svých již dříve vyjádřených stanoviscích.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Žádostí ze dne 11. 2. 2013 požádala Pražská vodohospodářská společnost (zastupující hlavní město Prahu) stavební úřad o vydání stavebního povolení k vodním dílům „Přepojení ČS Uhříněves IV a XIX, Praha 22“; stavební řízení (jehož účastníkem žalobce nebyl) bylo zahájeno doručením předmětné žádosti příslušnému stavebnímu úřadu dne 13. 2. 2013.

Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2013 stavební úřad podle § 15 odst. 1 zákona o vodách a § 115 stavebního zákona vydal povolení ke shora uvedené stavbě vodního díla. V odůvodnění bylo uvedeno, že hlavní město Praha prokázalo právo k předmětnému pozemku, které jej opravňuje předmětnou stavbu provést. V rámci vodoprávního řízení nebyly uplatněny žádné námitky ani připomínky účastníků či dotčených orgánů. Projektová dokumentace splňuje obecné technické požadavky na výstavbu v hlavním městě Praze a navrhovaná stavba je v souladu s vydaným územním rozhodnutím; uskutečněním stavby dále nejsou ohroženy veřejné zájmy ani omezena nebo ohrožena práva a právem chráněné zájmy účastníků řízení.

V podání ze dne 8. 5. 2013, které bylo stavebnímu úřadu doručeno dne 10. 5. 2013, se žalobce prohlásil za účastníka předmětného stavebního řízení ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu a požádal o nahlédnutí do správního spisu.

Proti rozhodnutí stavebního úřadu o povolení stavby podal žalobce odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl jako nepřipustné; žalobce dle něj nemůže být rozhodnutím přímo dotčen ve svých právech ani povinnostech, a není tedy účastníkem předmětného správního řízení. Nejprve konstatoval, že stavební úřad nemohl postupovat dle § 28 odst. 1 správního řádu, neboť podání žalobce,

v němž tvrdí, že je účastníkem předmětného správního řízení, bylo stavebnímu úřadu doručeno dne 10. 5. 2013, tedy již po vydání rozhodnutí stavebního úřadu o povolení stavby. Dále uvedl, že čerpací stanice splaškových odpadních vod se nerealizují za účelem vypouštění odpadních vod, ale za účelem jejich čerpání z níže položených míst do výše uloženého gravitačního systému. Předmětem stavby nazvané „Přepojení ČS Uhřetěves IV a XIX, Praha 22“ je přesměrování splaškových vod z části území Praha 22 z této stávající přetížené pobočné čistírny odpadních vod Uhřetěves – Dubeč do povodí Ústřední čistírny odpadních vod Praha; k tomuto účelu bude po stavebních úpravách nově sloužit čerpací stanice IV. Bezpečnostní přepady jsou standardní součástí při navrhování jímek čerpacích stanic a neslouží k primárnímu vypouštění splaškových vod; odtok tímto přepadem může nastat pouze v případě mimořádné události. Nelze pominout, že do projektové dokumentace byl zařazen stavební objekt „Obnova zpevnění přepadu do potoka“, v rámci něhož dojde ke zlepšení stavebně technického stavu místa vyústění bezpečnostního přepadu do vodního toku Dobrá voda, tzn. že ani po provedených stavebních úpravách nemůže dojít k vypouštění ještě ve větším rozsahu než doposud, jak tvrdil žalobce. Žalovaný dále posuzoval zejména soulad rozhodnutí stavebního úřadu s pravomocným územním rozhodnutím pro předmětnou stavbu. Odlišné rozměry podzemních jímek čerpacích stanic IV a XIX oproti územnímu rozhodnutí podle něj nemají vliv na potřebné akumulační objemy, které jsou v souladu s normou ČSN EN 752 (ČSN 75 61 10). Navržená změna půdorysných rozměrů podzemních jímek čerpací stanice IV a XIX nezasahuje do jiných pozemků, než pro které bylo územní rozhodnutí vydáno. Předmětné jímky jsou podzemními stavbami a terén nad stropy jímek zůstane beze změny ve vztahu k vydanému územnímu rozhodnutí. S ohledem na celkové parametry stavby se tak nejedná o významnou odchylku oproti územnímu rozhodnutí. Žalovaný neshledal žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly zahájení přezkumného řízení, obnovy řízení nebo vydání nového rozhodnutí.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Jádrem sporu je v dané věci posouzení, zda měl být žalobce účastníkem stavebního řízení ve věci povolení stavby nazvané „Přepojení ČS Uhřetěves IV a XIX, Praha 22“, či nikoli. Žalobce tvrdil, že naplnil podmínky stanovené v § 109 písm. e) stavebního zákona a mělo s ním být jednáno jako s účastníkem řízení, žalovaný dospěl k opačnému závěru.

Účastenství ve stavebním řízení je upraveno ustanovením § 109 stavebního řádu; jedná se o speciální úpravu ve vztahu k obecnému vymezení účastníků řízení dle § 27 správního řádu. S přihlédnutím k § 192 odst. 1 stavebního zákona, dle něhož se na postupy a řízení použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak, se úprava zakotvená ve správním řádu neuplatní. Účastníky stavebního řízení tak mohou být pouze osoby naplňující podmínky obsažené v § 109 písm. a) až g).

Podle § 109 písm. e) stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení pouze vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že zákon podmínil účastenství osob ve stavebním řízení splněním dvou podmínek, a to vlastnictvím sousedního pozemku nebo stavby na něm a možností přímého dotčení jejich vlastnického práva prováděním stavby.

Výkladem pojmu „sousední pozemek“ se již judikatura opakovaně zabývala. Legální definici sousedních pozemků obsaženou v ustanovení § 139 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dle níž se jednalo pouze o pozemky (a stavby na těchto pozemcích) mající společnou hranici s pozemkem, který je předmětem správního řízení, zrušil Ústavní soud svým nálezem ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99. V odůvodnění Ústavní

soud uvedl, že „*napadené ustanovení tím, že vymezuje pojem "soused" přímo v zákoně, bere tak správnímu orgánu možnost, aby jako s účastníkem řízení zacházel též s osobou, která očividně může být rozhodnutím vydávaným ve stavebním řízení dotčena ve svých právech, a to i v právech ústavně chráněných jako je právo na pokojné užívání majetku, případně právo vlastnické (...). To, že je možno takovou osobu přizvat k řízení (nikoliv však jako účastníka) podle ustanovení § 59 odst. 3 stavebního zákona, je nedostatečné, neboť s ohledem na dikci § 250 odst. 2 o. s. ř., vyřazuje napadené ustanovení takovou osobu z práva obrátit se na nezávislý soud. V tomto smyslu tedy je napadené ustanovení § 139 písm. c) stavebního zákona zcela evidentně v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny (...). Ústavní soud si je vědom možných interpretačních problémů v tom směru "až kam" – do jaké šíře či vzdálenosti – mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sahat. Nezbyvá však než konstatovat, že posouzení této otázky bude vždy věcí individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamyšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví.“ Nález Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. III. ÚS 609/04, pak lze zjednodušeně shrnout tak, že mezující sousedé budou účastníky územního a stavebního řízení vždy, zato vzdálenější sousedé mohou být účastníky těchto řízení s přihlédnutím k okolnostem konkrétního případu.*

Dle názoru soudu lze shrnout, že pojem sousedství je třeba chápat v širším slova smyslu. Sousedními pozemky proto jsou nejen pozemky, které s plánovanou stavbou bezprostředně sousedí, ale mohou jimi být (za splnění podmínky eventuálního přímého dotčení) též pozemky od ní značně vzdálené.

Z katastru nemovitostí a katastrální mapy bylo zjištěno, že pozemky žalobce zapsané na LV č. 131 v k. ú. Křeslice, obec Praha, přes které protéká vodní tok Dobrá voda, leží nedaleko předmětné stavby. Soud v této souvislosti uzavírá, že první podmínka účastenství ve stavebním řízení (tj. vlastnictví sousedního pozemku nebo stavby na něm) byla ze strany žalobce splněna.

Jak již soud uvedl výše, samotná existence vlastnického práva není postačující k učinění závěru o účastenství osoby z tohoto práva oprávněné. Podle § 109 písm. e) stavebního zákona musí nastat též druhá podmínka spočívající v tom, že práva takové osoby mohou být prováděním stavby přímo dotčena. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, čj. 5 As 67/2008-111, je klíčovým pojmem pro vymezení okruhu účastníků územního a stavebního řízení pojem „přímé dotčení“. „*Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různé imise*“ ve smyslu ustanovení § 127 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964. *Imisemi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům (...).*“ Přímým dotčením je nutno rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, čj. 7 As 54/2011-85). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2005, čj. 2 As 170/2014-61, dále plyne, že „*k závěru o účastenství osoby postačí pouhá možnost dotčení práv. To, zda skutečně k dotčení dojde, či nikoliv, má být až předmětem meritorního posouzení ve stavebním řízení.*“

V nyní projednávaném případě spatřoval žalobce možnost přímého dotčení svého vlastnického práva v odtoku odpadních vod z čerpací stanice IV, přes vodní tok Dobrá voda a prostřednictvím něj až na pozemky ve vlastnictví žalobce. Dle názoru soudu není pochyb o tom, že vypouštění odpadních vod na pozemky žalobce (byť neúmyslné, zcela ojedinělé a mimořádné) představuje imise ve smyslu § 127 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964. Jak

žalobce správně podotkl, žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí možnost odtoku odpadních vod bezpečnostním přepadem (tj. možnost přímého dotčení žalobcova vlastnického práva) výslovně připustil, když uvedl, že odtok odpadních vod tímto přepadem může nastat pouze v případě mimořádné události. Na této skutečnosti nezmění nic ani další vyjádření žalovaného o tom, že bezpečnostní přepady jsou standardní součástí při navrhování jímek čerpacích stanic odpadních vod, které neslouží k primárnímu vypouštění splaškových vod. I druhou nezbytnou podmínku účastenství ve stavebním řízení tak žalobce podle názoru soudu naplnil.

Pro úplnost soud dodává, že účastenství ve stavebním řízení dle § 109 písm. e) stavebního zákona je třeba i po změně právní úpravy ke dni 1. 1. 2013, provedené zákonem č. 350/2012 Sb., (kdy původní formulace hovořící o dotčení „navrhovanou stavbou“ byla nahrazena formulací o dotčení „prováděním stavby“), interpretovat stejně jako doposud, tzn. nejen jako dotčení samotnou stavební činností, ale též dotčení budoucím užíváním stavby. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 4. 2015, čj. 2 As 170/2014-55, konstatoval, že *„přímé dotčení prováděním stavby v tom smyslu, v jakém to chápe důvodová zpráva a jaký odpovídá i samotnému jazykovému významu novelizovaného ustanovení § 109 stavebního zákona, se tedy ve svém obsahu neliší od předchozí úpravy (...), a to z jednoduchého důvodu – samotná povaha stavebního povolení se novelizací nezměnila a stejně tak se nezměnila návaznost stavebního povolení na předchozí rozhodování ve věci zamýšlené stavby, zejména návaznost na územní rozhodnutí či jeho alternativy. Jinak řečeno, rozhoduje-li se ve stavebním řízení o tomtéž, o čem se rozhodovalo před novelizací úpravy účastenství v § 109 stavebního zákona, nemění se (nezvětšuje ani nezmenšuje) okruh situací, u nichž z povahy věci připadá v úvahu dotčení osob uvedených v odstavcích c), d), e) a f) zmíněného paragrafu stavebního zákona. Povaha dotčení těchto „okolních“ osob prováděnou stavbou tedy nutně vyvěrá z toho, jaké oprávnění k jednání, a tedy i následkům takového jednání může dát stavební povolení stavebníkovi. Tato povaha se, jak již řečeno, novelizací § 109 stavebního zákona nezměnila. Neexistuje proto žádný důvod, aby dotčení „prováděním stavby“ bylo vnímáno obsahově jinak (úže či naopak šíře) než dotčení „navrhovanou stavbou“.“*

Na základě výše popsaného skutkového stavu má soud za to, že žalobce měl být účastníkem předmětného stavebního řízení, neboť naplnil obě podmínky stanovené § 109 písm. e) stavebního zákona, tj. byl vlastníkem sousedního pozemku a oprávněně tvrdil možnost přímého dotčení na svých vlastnických právech prováděním předmětné stavby. Žalovaný správní orgán tedy v nyní projednávaném případě pochybil, když s žalobcem jako s účastníkem stavebního řízení nejednal a žalobcem uplatněnými námitkami se věcně nezabýval.

Návrhy žalobce na provedení důkazů listinami vyjmenovanými v žalobě a replice, považuje soud za nadbytečné, neboť z provedených důkazů byl skutkový stav (konkrétně možnost přímého dotčení vlastnického práva žalobce prováděním stavby) zjištěn dostatečně; navíc většina žalobcem navrhovaných listin tvoří součást správního spisu.

Žalobce se svými námitkami uspěl; soud proto žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v soudním poplatku

zaplaceném z podané žaloby ve výši 3 000,- Kč a dále v nákladech jeho právního zastoupení advokátem (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce tak má právo na náhradu nákladů za čtyři úkony právní služby po 3 100,- Kč (převzetí věci a příprava zastoupení, podání žaloby, replika, účast na jednání před soudem) podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a za čtyři režijní paušály po 300,- Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 13 600,- Kč. Protože zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Částka daně činí 2 856,- Kč. Úhrnem tak žalobci na náhradě nákladů řízení náleží částka 19 456,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. května 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková